

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЧЕРКАСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
ОБЛАСНА СПІЛКА ЕКОНОМІСТІВ УКРАЇНИ
CONCORDIA UNIVERSITY
ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «ЦЕНТР СТАЛОГО РОЗВИТКУ»**

КАФЕДРА ЕКОНОМІКИ ТА ПІДПРИЄМНИЦТВА

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІКИ

**МАТЕРІАЛИ XVII МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

21 жовтня 2016 року

Черкаси ЧДТУ 2016

Організаційний комітет:

Григор О.О.	к.держ.упр., доц., в.о. ректора ЧДТУ
Прямухіна Н. В.	к.е.н., доцент, декан факультету економіки та управління ЧДТУ
Манн Р. В.	д.е.н., професор, завідувач кафедри економіки та підприємництва ЧДТУ
Петкова Л. О.	д.е.н., професор, завідувач кафедри міжнародної економіки та бізнесу ЧДТУ
Коломицева О. В.	д.е.н., професор, завідувач кафедри економічної кібернетики і маркетингу ЧДТУ
Фінангіна О. В.	д.е.н., професор, завідувач кафедри менеджменту ЧДТУ
Ільченко Н. В.	к.держ.упр., доцент, доцент кафедри економіки та підприємництва ЧДТУ

Теорія і практика сучасної економіки: матеріали XVII Міжнародної науково-практичної конференції : 21 жовтня 2016 р. / від. ред. Р.В. Манн; М-во освіти і науки України, Черкас. держ. технол. ун-т. – Черкаси : ЧДТУ, 2016. – 166 с.

Матеріали конференції висвітлюють стратегічні питання розвитку економіки, вдосконалення інвестиційної привабливості регіонів, галузей і підприємств, інтенсифікації інтеграційних процесів та інші актуальні проблеми сучасної економіки, фінансів, менеджменту та маркетингу.

Оргкомітет вважає за доцільне повідомити, що не всі положення і висновки окремих авторів є беззаперечними. Разом з тим, вважаємо можливим їх публікацію з метою обговорення.

ББК 65.050
УДК 338

© Колектив авторів, 2016

3. Фахрутдинова Е. В. Качество жизни населения: теоретический аспект // Экономические науки. – 2012. – № 59. – С. 130-133.

4. Исакин М. А. Построение интегральных индикаторов качества жизни населения региона. Регион: экономика и социология. – 2015. – № 1. – С. 92-109.

УДК 378.1

РОЛЬ ВИЩОЇ ОСВІТИ У РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ СУСПІЛЬСТВА

Пужанівська О. Р., магістрант Черкаського державного технологічного університету
 Науковий керівник: **Захарова О. В.** д.е.н, професор кафедри менеджменту та бізнес-адміністрування Черкаського державного технологічного університету

Процес становлення інформаційного суспільства – це складне комплексне явище, пов'язане зі змінами у системі продуктивних сил і процесі суспільного відтворення. Інформаційне суспільство формується як глобальне. Воно включає: світову «інформаційну економіку»; єдиний світовий інформаційний простір; глобальну інформаційну інфраструктуру; новітню систему соціальних та культурних відносин; світову нормативно-правову систему.

У цілому, визначення інформаційного суспільства зводиться до того, що це суспільство, яке базується на інформації, де інформація, знання та технологічні системи, які детермінують інформаційну революцію, виступають основними його характеристиками, яке радикально відрізняється від попереднього етапу розвитку цивілізації [1, с. 116].

Таким чином, інформаційне суспільство та тенденції його розбудови націлено на розвиток людини, країни, світу, цивілізації завдяки подальшому поширенню інформаційних технологій, заснованих на нових ідеях науки, зростанню людського потенціалу, його вмінню вчитися, створенню єдиного інформаційного простору, що має сприяти накопичуванню інформаційного потенціалу суспільства [2, с. 5].

Для визначення тенденцій розвитку інформаційного потенціалу за нових стандартів, умовах розвитку інформаційного суспільства актуально відобразити структуру інформаційного потенціалу суспільства (рис. 1).

Рис. 1 Структура інформаційного потенціалу суспільства

Інформаційний потенціал є складним явищем, що розвивається за рахунок дії законів та закономірностей інформаційного середовища. Він повинен розглядатися з урахуванням складного структурування та наявності значної кількості рівнів впливу, значною мірою відповідних складовим інформаційного прогресу. Накопичення та використання інформаційного потенціалу у системі вищої освіти є одним з найважливіших факторів переходу до інформаційного суспільства, оскільки вища освіта є базою формування особистості та її самосвідомості, тобто розвиток інформаційного потенціалу національної системи вищої освіти слід розглядати як один з найголовніших механізмів розвитку інформаційного потенціалу суспільства [2, с. 6].

Підвищення людського, інтелектуального потенціалу є безумовною вимогою становлення інформаційного суспільства, що приводить до висування вищої освіти на передовий план суспільного розвитку. Від стану системи вищої освіти, її здатності задовольняти потреби суспільства у розвинутій робочій силі принципово залежать перспективи суспільного розвитку у сучасному світі.

Зміна ролі знань, інформації в суспільному розвитку, поступове перетворення знань на основний капітал, використання прогресивних інформаційно-комунікаційних технологій змінює роль сфери вищої освіти у структурі суспільного життя [3, с. 144].

Під час переходу до трансформаційної економіки, в умовах глобалізації освіти, науково-технічного прогресу, інформатизації вища освіта має не лише виконувати роль стабілізатора суспільства. Вона мусить також сприяти появі випереджаючих технологій.

Перехід до інформаційної цивілізації проявився передусім у розвитку інформаційно-комунікаційних технологій, що знайшло застосування і в системі вищої освіти – від локального використання персональних комп'ютерів у процесі навчання в якості ілюстративного, додаткового матеріалу до повсюдного застосування персональних комп'ютерів із відповідним прикладним програмним забезпеченням, появи мережі Інтернет. Це привело до інтерактивності освіти, переходу на дистанційні форми навчання з використанням теле- і відеоконференцій, створення міжнародних університетів, що практикують дистанційну форму навчання і видачу дипломів географічно віддаленим студентам, які одержують навчальні матеріали і складають іспити за допомогою мережі Інтернет. В умовах інформаційного суспільства вищий навчальний заклад кардинально змінив свої складові – організаційну структуру, методи і форми навчання, викладацький склад [4, с. 57].

Саме в «надрах» вищої освіти мають відбуватися оцінка і корекція ціннісних орієнтирів суспільства. Тут слід шукати раціональний баланс традиційних та інформаційно-інноваційних технологій. Якість вищої освіти в інформаційному суспільстві обумовлюється не кількістю комп'ютерів, не багатством інформаційних баз, а підготовленістю як студента, так і викладача до ефективної переробки інформації для одержання системних та об'єктивних знань. Незважаючи на передові «інноваційні технології» у навчанні, особиста обдарованість та індивідуальна мотивація відіграють ключову роль в отриманні і реалізації знання у будь-якому місці й у будь-який час [4, с. 60].

Вища освіта в інформаційному суспільстві – це середовище інформаційного обміну, який передбачає не лише засвоєння, але й передачу та генерування нової інформації в обмін на отриману, а також продукування знань.

Отже, на даному етапі розвитку інформаційної економіки та інформаційного виробництва України, постає питання про нові продуктивні сили суспільства: освіту, науку та інформацію, які у поєднанні утворюють поняття «інформаційний потенціал системи вищої освіти» та визначають конкурентні переваги національної економіки. Тому державна стратегічна політика має бути спрямована на підтримку та розвиток системи вищої освіти, як складової інформаційного потенціалу України.

Список використаних джерел

1. Фінагіна О. В. Напрямки розвитку ринку інформаційних продуктів та послуг. / О. В. Фінагіна, Н. Ш. Пономаренко. Матеріали II Всеукраїнської наук.-практ. конф. «Економіка підприємства: проблеми теорії та практики» – Дніпропетровськ: Наука і освіта, 2014, том II, с. 116 – 118.
2. Гребенніков В. Інформаційна інфраструктура України: шляхи розбудови. Зв'язок. – 2012, №1. с. 4 – 8.
3. Винарик Л. С. Информационная культура: эволюция, проблемы / Л. С. Винарик, А. Н. Щедрин. Донецк: ИЭП НАН Украины, 2014. – 144 с.
4. Шамшетдінов Ю. М. Стан інформаційного ринку України та місце Держкомстату на ньому. Ю. М. Шамшетдінов, Г. С. Столяров. Статистика України. 2011, № 1, с. 57 – 61.

УДК 330.341.1

**ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА ЯК ОСНОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОГО
ЗРОСТАННЯ**

Стременна К. М., студентка 3-го курсу Черкаського державного технологічного університету

Демиденко В. В., к.е.н., доцент кафедри економіки та підприємництва Черкаського державного технологічного університету

У розвинених країнах світу державна інноваційна політика є одним з основних чинників забезпечення економічного зростання, вона характеризується високою результативністю у вирішенні проблем суспільства та створює умови для підвищення ефективності національних інноваційних систем. Проте, в Україні значна кількість питань удосконалення організаційно-економічного механізму активізації інноваційної діяльності й досі не висвітлені і потребують теоретичного, методичного та практичного вирішення. Нинішній стан регулювання інноваційної діяльності поки що не повністю відповідає сучасним вимогам і не має необхідної комплексної методологічної основи. Вивести Україну з розряду слабо розвинених країн можна лише шляхом тривалого економічного зростання, що передбачає динамічний розвиток галузей економіки на базі науково-технічного процесу, упровадження у виробництво досягнень науки та техніки, проведення модернізації економіки.

На сучасному етапі розвитку світової економіки інновації стали найважливішим чинником суспільного відтворення, який визначає рівень конкурентоспроможності національного господарства і забезпечує стійке економічне зростання. Завдяки інноваціям стають життєздатними малі та середні підприємства. Аналіз функціонування видів економічної діяльності України свідчить, що до найбільш пріоритетних, з позиції інвестування та інновацій належать ракетно-космічне виробництво; літакобудування; суднобудування; інформатизація; біотехнології; виробництво окремих видів озброєння та військової техніки. Фактично підприємства та організації цих видів економічної діяльності завдяки своїй науковісткості та високій технологічності вже є інноваційними лідерами України, оскільки інновації стають щоразу більш перспективними, тому що забезпечується технологічне оновлення виробництва, підтримується і розвивається конкурентоспроможність.

Стан інноваційної політики в Україні більшістю науковців визначається як незадовільний і такий, що не відповідає сучасному рівню інноваційних процесів у промислово розвинутих країнах. Активізація інноваційної діяльності потребує нових форм та методів упровадження досягнень науки і техніки, насамперед за рахунок розширення інноваційного